Liliana Bădărău

SFIALA INFINITULUI

Pe-o noapte fără capăt

Infinitul... mereu nesfârşitul

Dorul de nemărginire şi sfiala tâmplelor... Aşa se pot vedea, prin lectură, poemele din noua carte a Lilianei Bădărău. Un exerciţiu articulând existenţa, o armonie care respiră, o tabula care se scrie acribios, cu inspiraţie, talent şi învoială între toate acestea şi cuvântul cugetător. Un loc al îndoielei, în care începe zborul omului-pasăre, un bulgăre de zăpadă care, chiar dacă se opreşte, rămâne neoprit. Poezia fără sfârşit, cum i-au spus simboliştii, e şi azi în mişcare.

Liliana Bădărăru adună câte ceva din toate acestea, viaţa ei fiind un loc al memoriei care se vrea rescrisă. Un spaţiu poetic grav, prin care „suflări de viaţă au trecut", un loc al regenerării, ce poate însemna ce altceva decât un loc al poesisului, decât ceva ce poate duce mai departe spaţiul-timpul ce ni s-a fost dat. Infinitul trăieşte sfiala prin luna călătorind pustiul pe care îl vede peste astrali trăită de noi, acum.

E o formă de moarte a lumii, în versurile ei, pe care tot ea le repune într-o lume trăindă. Poate, o

decompoziţie care să răsărească într-o altă lume, mai uşor de înţeles, de respirat...

Dar toate aceste aspiraţii îşi asumă vegherile noptatecelor vremi ale nevoii de înţelegere.

E multă lumină şi sunt multe oglinzi, pentru că sufletul joacă pentru definire, acea definire care se poate face doar prin oglindire. De aceea, poeta priveşte în adâncimea celorlalţi, fără să se confunde, ci doar să se re-vadă prin diferenţă.

Aşa cum ne invită la Sfiala infinitului, prin acest volum de poezie, Liliana Bădărău ne aşază şi la cumpăna prin care ne apleacă dinspre lumea trăită la întâmplare către cea idealizată prin vers. Căci artistul rupe existentul, îl aruncă istoriei şi aduce un zâmbet care se va sui pe o statuie şi, cândva, în istorie, va da seamă de un fel de a fi, al nostru, al tuturor.

Trăim o sfială a infinitului? N-aş şti să spun deodată. Dar versurile de faţă mă fac să o trăiesc, prin aceea că orice gest lumesc îşi doreşte un infinit. Cartea Lilianei Bădărău, în care imaginile poetice simple sunt eşafodul acestui infinit mă determină să regândesc nemurirea.

Cu siguranţă, cititorul va trăi un joc al misterelor, al tuturor pietricelelor care, în timp, zidesc...

Horia Zilieru

2020

Logodnicie

trubadur logodit în tragedie
mireasă ruginită de virtuţi
ea goală împlinire uitată în durere
sub norul îngheţat talger furtunii
e cântul nupţial dansând dansând

în teatrul scris pe azi se vinde plânsul
e cel mai azi spectacol ruginiu
mărunte flori crescute prin ruine
şi-n ziduri decupează şi pânza de alcov

încremenită-n raza care-i fusese spadă
orbitu-i-a toiagul cel putred de pierdut
ce-a mărunţit în pive măşti şi nume
uscate de-au murit în aşteptare
urzeala se-ntrerupe-n goluri şi re-suie
linţoliul vânăt mai stăruie să ţeasă
decoruri ruginite picturi cu chip de lut

stau în oglinzi şiraguri păcatul şi virtutea
dorinţa ascunde-gând de legi în rătăciri
căzute-n amintire

de-ar merge şi căinţa

pe unde-a mers trufia
doar arc cu moartea-n coardă
să taie firul ştiu

doar moartea mai dezleagă
un nod trăgând voința

de ți-ar întinde mâna virtutea
viața s-ar împărți
a-i da-o pe jumate
nu poți urca la cer cu aripi ruginite
oricât de-ncet ții pasul
cât ai lungi amarul
nu rupi din veşnicie

un vechi acelaşi cânt
în teatrul antic
îşi vinde-acelaşi plâns
pe ortul comediei

Rând

Sub noaptea asta nu am scris
am tescuit gânduri preacoapte
am tencuit în piept gânduri culoare
visat-am struguri negri
brumaţi a viaţă

pe unghie mustesc
tristeţile din boabe
licoarea împrumutat-o-am
peniţei însetate

imn amintirilor

dorm în artere
dorm...

literele albe-n pocalul inimii
curge asfinţirea lirică
pe marmure gheţoase
revărsare albă întoarcerii
pe sânul colii negre de hârtie

Povară fără gând

Greu golul infinit
iubire tristă... himeric
suflarea ce-o ţinea era srăină
prunc obosit de lene

în drum uşor de timpuriu
i-au nins corolele-n izvor de doruri
ne-mplinit
noian elucubraţii...

peste întrebări cărările înfrânte
batjocorit prezentul
pe-un curs de ape tulburi
izvorul îndoielii văzut de-aproape
calvarul visului rămâne
ca vis umblând prin rătăcire

momentul decăderii
oftat stingher e gândul
sub pleoapa purpurie
spre-un mâine sumbru
golit şi searbăd
lungesc un petec de visare

o să-l închidă zorii
în cupa-mi fierbe vinu-amar
din struguri tineri
strop luminat răsfiră
uitări pierdute-n bolți

uscate gânduri
roase îndoieli

povară grea e meditarea-mi
sfârşind neantul nenumit

Joc

Nelegiuită mâna care schimbă
ursita amăgirile de gând
trista grădină a raiului rece
sedusă pe umbra jucatei ispite

vina din păcat zărită-i în riduri
suflet clocot răzvrăteşte firea
risipeşte-n aşchii gheaţa-nfrânării
tulbură legi îngropate-n urât
lumina-i fiartă în leşia amară
urmelor amintiri ne-nţelese

chemăm potopul s-adoarmă veşnicia
picuri de botez nasc dorinţi
în foametea îmbrăţişărilor trosnete
în crucea vânturilor cosmice
aripi de eros se înalţă
în jocul întâmplării

clipa de raze pătiminde
în ceară îmbracă suferinţi întunecânde

Punct-contrapunct

Punct de constelaţii necitite
imagini în oglinzi convexe
suflul eonilor spulberă aurul
reîmpăcând liniştirea

noima dă lume materiei confuze
se-ntoarce fericirea la prima înfăţişare
chemată în cuvânt
înţelepciunea străbătută de dorinţă
îndepărtând voinţa
scut împotriva singurătăţii

palidă iubirea abisului străbate
crustă din oasele albite ale limitei
din fragmente de orbite
se desprinde saltul
ideea aruncată la câţiva paşi
fie că e... ori e rotire-n infinit

existenţă neînţeleasă
în cercul oglindirii sinelui

punct... contrapunct

Identitate

Ideea... furtună
nori îngrămădiți în soare
ghirlandă nedumeririi filosofale
armă albă uitată în crieri
urcă nota formelor
pe subtilul minții lucide

dorință ocultă de-nțelept
sugrumă răscoala sângelui
iubire trăită privire înmuiată-n
lumini subțiate
amprenta-retină adoarmă-n
cercul întâmplărilor

sublim rubin cornul lunii
răsunet chemării
ne-nspăimântătoare
oglinzi ale doririi

Între visări

Întreagă noapte-am strâns gânduri rebele
rugina-n crieri ascute arme albe
dansarea minții dansează-n ghețuri moi
răscoala sângelui subție prin lumini
beție!
urcă înroabă focul pe spinări de ghețari

culcuşul paharului ispită-dumirire
uitat de-ajuns pentru brațu-mi
strugurii încolțesc chihlimbarul
pe buze arse se-mpletesc arome

rob sferelor cereşti
pipăind gânduri negre
bețivul se roagă la uşa cristiei
zidind himera marelui vis

păleşte steaua-şlefuitor...
celelate stele-căzătoare

Penel

misteriosul scriptor de secundă
un sânge inelar străbate puls neobosit

zborul ceasului de urmă
heraldică aripă
la capăt de slovă încolţit tăiş
din patimi moartea-şi face
zâmbet

nu-i ascuţiş pentru poeţi
nici pentru cantorii lăsaţi pe vreme
ei cumpără gravidelor pruncii îndrăgostiţi
ce n-au cetit în cartea fericită
aproape li-s simţirile impure
ce nu jelesc
înblestematul veşnic chin

pe buze-albite se nasc sorţii
cum zvonul visului nedesluşit
crâmpei de cântec
şuieră cadenţa
flaute afumate

destăinuirea
nu e firea morţii

hotarul razelor iubirii nespuse
dărâmă cripta veşniciei
în pumnul deznădejdii

scrie...

Tristeţe monocromă

Bolta-adună palida arătare a florii de colţ
de pe-orizont culoarea n-a furat vreo pată
liniştea coboară-n perdeaua brazilor
răsuciţi de suferinţa trecerii negurată

zări se sting în văl violaceu
sub greutatea inimii de nori
cu graţia smerită
a rătăcirii călugărului
suplă gingăşie
marmură întristată

liliputane stele-ghirlande
cercei atârnând la capăt de stea
nenăscută şi uitată luna
caută semn zeului Cosm

Da, zeii în singurătate
fecundează miresme
în orbitele nopţii
departe
chiar spre departe...
uşor – uşor

Piatră

Strigătul cocoşilor răscolind visele
zorii picur în clipa luminii
crângul bătrân tânguind
tăcere

pe drumul văzduhului
sălcii răsfirate
o şoapta tremură-n inima cuiva

răsăritul soarelui a-ncremenit
zborul ciocârliilor

cântul cântului e-n cer
ecoul bate-n uşile vieţii
râul scutură tăcerea volburată

suspin chemare
iluzia mâncată de visuri
zeii străvezind geometrii
tăcerea zorilor

şi-a pietrei

Trezire

Noapte
pleoape aşteptânde
ascunziş iubirii albastre

nici zâmbetul nu poate domoli
asprul aerul
miasma mucegaiului aruncă-n colţuri

freamătul buzelor arse
ascunzire de sete
freamătul falangelor
trăda zădărncia cunoaşterii
licăr de pleoape întredeschise
adună amestecarea culorilor

cufundări la sfârşitul sinelui
orbire amăgire desfrunzire
singurătăţi urmază părăsite
tâmplele s-au răcit în gândul liniştirii

îndepărtarea nădejdii depărtate

suspină vraja-ntâlnirii altui chip
fierbinte mult dorit sărut
fierbinte-n aşteptarea zâmbirii
în plecare

bolţile-nscriu
pe bolţi de amintiri
scriu fără de hotar

suspine...

Călătorind Raiul

mai curând...
o arătare a artei
mai mult decât fiirea

infernul a mocnit în simfonii

pendula ţine regula-timp
peste pulberile liniştii

golul ochiului negru
straja fântânii
sete care-şi sărută chipul
adâncul apei albastre
încremeni ocean
pustiuri în visări

floarea teiului se ridică
risipeşte forma din ideal
în crucea norilor trăznesc bucurii

de-ar şti prin ce lume umblă
universu-ar plăti tribut
raiului naturii...
zeilor-copiilor

Pruncul

strânge-n degete rozale
sânul ce-i e dat
dezgolit şi plin
în sclipirea ochilor femeii
focul tânărului trup

tremurare
stele aprinse
în rama sprâncenelor
în vatra frunţii gânditoare

simţirile-au turnat
prin lumini şi umbre
ocheane bazoreliefuri
arcul grumazului tânăr

braţ arămiu leagănă
prunc alăptat în
cântare a strigătului iubire

strângerea la sân
susur în leagăn

Foaia albă de poveste

Greu de cântat iubirea
povestea-i fruct oprit
la poarta castelor regeşti
doar crinii nu-s sub lege
şi-a lor e poezia

de întâmplat... nimic
venire numirea pruncului
cuvânt amuţit
la poarta foii albe de poveste

intrat sub jug argat la doi stăpâni
şi muzele sleiesc la ţărm de răsărit
pe soclul ideilor mărețe
înecate-n mări nebune
metaforă desfăcută-n tăcerile silite
peste sare

împărăţind noaptea
luna a-nghețat cântecul
pe ochiul lebedei
gust sălciu

verb răstignit
scăldare în azilul de stele

Visul

se-avântă timpul spre azur
vibrând dimineţi placide
şi pure
pleoape aprinse de febră
răcesc pe orbirea luminii

cel de netrecut e martorul graţiei
soarele-nlocuieşte ecran imaginar

baletele ruseşti pe smaralde
cresc jocul de lumini
ţipătul păsării împrăştie norii
speranţa cruţă inima privirii
în zugrăveală cenuşie

pe-un perete transparent sticlos
culc somnul obosit
încântătoare imagini neatinse
în spatele zidurilor
uitate cărămizi

Timpul

Încadrat în oglinzi spaţiul multiplică
infinitul
eternul misterului năştea din şoapte

se unesc transparente emisfere
strivite-n căuşul palmei literele braille

ora iluziei adăpă un vis
îmbrățişările tale
îmi destramă nocturna privirii

în elegii fără sfârşit
se pierd arcuiri sonore de orgă

trăirile tăcutelor nopţi
îneacă vedenia înobilatei aşteptări

sclipirea inimii decupează
zidul depărtării

în canatul ferestrei unui *azi*
bine-cuvântul zeilor ni-i *dat*

Timp caravană

solemnă strajă-ntre tărâmuri
făptură suverană...
timpul
ucigător din clipa alfa-a vieţii
şi mestecând cu dinţi de-oţel
fiirea oaselor

vaierul mării biciuie-n stânci
destinuri sparg vieţile-n coaste
luna-şi înfinge palma de raze
în pieptul pământului

Adam copil de soare împărat
peste tărâmul rodosului
strigă naşterile-nsămânţări
urlet reîncarnării

caravane aleargă spre oaze depărtări
pieile cămilei au putrezit
în marea de sub pustiu
zădărnicia nisipurilor mişcătoare
pune urechea pe inima deşertului
clatină pulsul cobrelor
pe coroana sângelui rece

cuvintele arşiţei adorm somnul veciei
în horă copite lovesc noaptea
luminând prăpădirea-galop a vieţii
lipsite de timp

Vampirul

timpul vampir
mestecând carnea amintirii
sângele memoriei

genune lipită veşnicirii
nedesluşită vrajă dată-n simţuri
urcare coborâre-n luciul lunii

felinarul bolţii strânge tăcerea
ghem de scrum
pe amintirea veacului
călit în apa neagră

mirosul de pucioasă
se-ntinde până-n iad

fâşiile luminii
fruntea veşniciei
despart în straturi albe
goluri negre
respiră-n arc de vis
emanaţia electrică

descreieraţii fricii
mai cumpără imagini
oţelind priviri
în ochii morţi şi trişti

prin scrierea cu zaruri
pregătit ospăţul lui Baltazar
în poarta abatorului de suflete

Ochiul de jar

înviorează inima beznei...
amintiri răsfirate
în faţa genelor rare
pânză a ştergarului de-altar
vise deşarte tresar
din cele mai uitate abise

din degete-ochi cititor pe nisipuri
în bătaia luminii nu se-ascunde minciuna
în absenţa luminii nu s-arată perfecţiunea
pretutindeni iluziile frumuseții
iubitor al florilor fără de Floare
călător fără stadii în pământ
drum şerpuit... bețiv... melancolic...

în crăpături de ziduri albite
zace diavolescul ochi sticlos

iluziile zidesc umbre
rupând memoriei
ceva din amintiri
punct în vraja athanorului

scâncet glasul privighetorii
în punctele cardinale ale nisipului...

sub gene se destramă
tuşe negre-albăstrii
privelişti învinse
în genele-gratii

mai mult ca un cretan
ochiul de jar
minte

Naştere

Timpul roade-n dinţi sufletul oaselor
urletul mării biciuie-n stânci
luna-şi înfinge palma de raze-n
pieptul nisipurilor

Adam
odraslă a soarelui şi-a lunei
soarta făurită de sămânţa cuvântului
strâns în stele fixe în cele nouă ceruri
râvneşte insula fericirii pe pânza apei

Adam...

ferice şi-nlumit
se împrăştie în pântecul Evei
în amfore scutite de moarte
nasc mii şi mii păcate-ispite

strănepoatele statuilor-stânci
îşi gem facerile
prin strigătul reîncarnării

Şi...

şi moarte naştere reîncarnare
în jurul lămpilor de cer
şi sufletele arse-n alte vieţi
fluturi în steaua cometei carnivore
răceli imperiale revarsă-n fluxul roşu
graţia de hermină mirată
a lunii

şuieră-n două splendori odată
sunete
se sorb din dune aspre
verbe gândesc pe traiectorii
atârnă-n răsărituri celelalte stele
aberaţiile luminii în forme latente

Galaxii
mor renasc
se reîncarnă

Şi totuşi...

Mai trist ca zidul năpădit ruină
mai rece ca amurgul vineţit
mai dăltuite-n veacuri gânduri
mai otrăvite-n visu-sterp
al judecăţii strâmbe

un clocot
dăltuind pustiul pietrei gânditoare
pe umărul ferestrei întemniţând minţi-oarbe
stânci austere se leagă-n lanţ de gânduri

totuşi
prin flăcări pierdere a neiertării

de mine însumi

Strofe

tristeţi nocturne arătate oglinzii
vedere a tristeţii şi eu
acolo

paingul şi-a uitat urzirea
uimirea umbrei ascunde a doua lumină
pictorul îşi pierde în albastru
gândul indefinirii
zideşte pene-n creasta portretului

privighetorii oarbe

aripi doar în culorile umbrei primitive
neauzite sunete cad plânsului strălucirii
adâncire în uitare
petală peste petală
eterne cânturi îngheaţă-n braţele vidului
tremuratul petalelor îmbracă viermele
din trandafir

Tabula

Boreas spulberă oase albite în zbor de vulturi
scapătă lumina infinitului
aprins de jarul cioburilor de aripi
ca pasărea rănită
suind din pisc în pisc

alai de clipe penumbre
aştern spre cădere săgeata lumină

cortina nopţii adună-n colţuri
culcuşul nupţial al lunii

răcoarea doarme-n inima tăcerii
ademenită ploaia stelelor descrie

poale de zări aşteaptă-n calea serii
portretul stihului...

distihuri...

Căutător

Leii se-aruncă-n şuvoiul sângelui de om
câinii ling pâinea sub talpa călăului
cobre adorm în sudoarea stâncii
idei-insecte răscolesc pe aer
zborul acvilei a adâncit haosul

poetul goneşte filozofice nopţi
la mormânt

pe şapte mii de veacuri au pierit
trufiile cătând spre ochii minţii
au scrijelit adâncul sorilor
au rătăcit pe braţe curcubee

împutrezind cu vorbe căutări
vicleană rătăcirea zace-n fiare-vechi
geniul martir înfruntă aplecarea
cată-n şi azi în ruine
palatul-adevăr

Maternitate

Funii de vânt bat secerea pe lună
arc de lumini adună-n snopuri
în stelele de-argint
nasc ochii perlei negre
şi prin corole se adună punctul
ce soarbe-amar exilul de noroc
din constelaţii fără alfabet

suflet îndepărtându-se pasăre-iluzie
harpie zburândă cu-aripi de liliac
coşmaruri repetate ascuţindă gheară
legată pe urlete de lupi

jarul geniului pune pecete-adâncă
în fruntea poetului trudit
a coborât din creasta lui de cer
atomul slovei...
lege-a unui vers
clipa regală auzită-n noapte

rostire de-nțelept
sub barda lunii clare
e dalta ce despică
din marmură ideea

pe sub privirea pânzei fumurii
tăişul secerei din lună veghează

strălucirea... moartea

Armonii respirate

Spală păcatele-n aghiazmatar
dă spovadă vântului turbat
şi locului de umbră netezit

lumina

în beznă-ngroapă curcubee
stelare melodii sugrumă-n ecou
apusu-ngroapă armonia

taina vorbiri - impinge coasta
taina şoptirii sfarmă-n piatră
nu mai suntem în palimpsest
ne scurgem uitaţi în vreme

plânsul îngropării
groaza
vijelia spăimântării

nuntă de vrăjitoare
alai de-ngropăciune
spre-un pântec de negru iad

gorgone pleac-aşa pripit
lăsatul să-şi petreacă morţii
în cascada clopotelor

de-atâta vuiet şi jelanii
daimonul geme a diavol

trist convoiul
corbilor închinare

Arta morţii

artă a morţii
Majusculă
zâmbeşti vremelniciei
urgia spaimei ploile fierbinţi
şi undeva vuieşte cornul veşniciei

lătratul răguşit turbează dinte-orb
colţi roşi de carii pun rugină tâmplei
suspinul liniştii înţeapă vârful lăncii
cioburi de-apus îngheaţă-n jar
ochii sticloşi ai lunii
alătură săgeţile şi crucea
virtute cardinală
trufie şi căinţă

steaua polară leagănă statui
din înălţimi pe fulgere se-ntinde
o noapte băutoare de sânge

moartea... mortea, da moartea
adânc al desăvârşirii

Cernitei

Furata-i ochiul şoimului
pânda crocodilului
iuţeala pisicii

hienă...

uşa nu mi-i deschisă
dar sunt mereu aici
nici te-oi primi cu braţe moi
blestemul stelelor avui
nenorocito
te-ngheţ în suflare
te-ntrec în urlet
te sfarm în pumnul voinţii

şi acum...
          zicerea:

întuneric mai aşteaptă
să m-ajungi
încă multe am de-arat
cu ochiul lumină

am atâtea de-nălţat
până să-mi îngheţe inima

atâtea...
atâtea de iubit
multe slove de frânt
multe verbe de re-născut

nu-mi plânge cântul
altele şi alte mai pot naşte
furt de odihnă lut cuminte

până la tine
văd calea anului iluminat

tu încă altele ai de murit
mai vreau un veac
însingurat în fericire
ş-abia apoi să poţi cădea

întreg...
întregul tău nestingherit

Luna călătorind pustiul

suie-n pustietate luna
închisă-n floarea cactusului
raze despicate-n ţepii umbrelor

vipera încolăceşte-n trandafiri
scorpionul otravă-n nectar
cameleonul... nenumărate feţe

frigul adună clipele-n cercuri
înfipte adânc secundarele-vâsle
pe malul oceanului de nisip
naufragiază fâşii rupte de tunet
străpunse târziu de aripi de corbi
în timpul călit pe raze de foc

zorii-şi plâng roua pe-aşteptări
luna ascunde obraz roşiatic
în floarea mirării-nspinate

Apune dimineaţa

Lumini tăiate decupând uitarea
sclipind mângâietor pe forma buzelor
sub tâmple pierzând visu-n ceas nedumerit

zvâcnind inima în palma tăcută

pierdut în limbile necitite
nici vuietul gândurilor neoprite
nici beţii de vise trădate
nici ochi mărind uimirea
nu pot dezmăţul treziei ajunge

coroana smulsă aştrilor
zărilor senine
rescrie-n zid vedenii
de-o veşnică vedere

Lună pierdută

Chemarea lutului
ochi îngheţat himere
marea-şi soarbe cântul
prin haina stâncii moarte
sub valuri dormitează
galerii de note
ard stelele pe ruguri
şi-n simfonii nebune
în patul florilor de jar
sublima lună adoarme
pacea grea se lasă
din bolta-nfierbântată
albastru-nalt răscoleşte
-n iluzii cenuşite

spulberă idealul pierdut
potcoava aripii de vultur

apune dimineaţa
în chinurile mării

Bateri de lună

Gerul astrului mort
lunecare ascunsă
lumini căutate
întindere lăcuită de-ngheţ
sărutarea şi-a ascuţit urechea
inima străbătând liniştită
strigări
melopee tragică
atârnată în cornul lunii

chemări prelungi
tânguirea zărilor

nevedere a nevăzutului
ţipătul imensei deznădejdi
vin răspunsuri lugubre
felurite glasuri şi tonuri

bemoli diezi
aruncaţi prin vânturi
spre flaut catifelare gravă
tulbură înfiorătorul gorgonelor

aşteptata sălbăticie
de tăceri gânditoare

Cumpănirea valorilor

În cumpăna cerului în noaptea atomilor
amestec Tata – Pământ şi Muma – Humă
pe axa stelei cea mare în univers
azi
rubinul soarelui a-negrit
în cusătura realului
diavolul-meschin surpă
împovăraţii înţelepciunii

norocul face plecăciuni
în curtea zodiacului
acolo visează cinic înțelepţi

lună - ţi-i scris să te cutremuri
de vecuirile tăcerii
tu leu - ascute-ţi gheara-n urlet noptatic
car-mare rugină neclintită cerului
zodiei îndărătului
tu scorpie alăptează sânul luminii
taur loveşte-n calea lactee
în horă de copite
pe aşteptări de vânzare veşniciei
visează cinic înțelepţii

înțelesul... perechea

Ereditare

Suflări de viaţă au trecut
peste stră-mii de mii de solstiţii
tot mai rodesc păcate strămoşeşti
năvoade-amăgitoare care-au împletit
amurguri plecate-ndărăt să lege
cu slove ruginite zămislirea
crezând că se ridică

stră-vechiile vămi de suflet
urcau strâmbat-amarul zâmbet
prin generații robitele tristeți
copiii bătrânei sortiri
născuți sub cortul amurgurilor

prea-i linişte pustietoare
şi plouă cu atâţia spini
că sângerează lutul în istorii

strămoşul sânge albastru
o aură de duh
doar celui care fuge din singurătate

ca diminețile-n april
privind la zâmbetu-nfloririi

Drum

Punctul întrebării în care te-am iubit...

scrie pe boltă ecoul aşteptat în aşteptări
înnumărând furtuni de depărtare
cenuşă risipită-n vechiul gând

se stinge steaua nopţii regină
fiorul dezamăgirii mânia zeilor
faraonii dau tribut incantaţiile
iluzii de lumină rotesc
umbrele piramidelor rostesc
lumină...

gândul zideşte-ntrebări
din răni cresc muguri de foc
sângele meu
arde vestale în templul sacru
prin neclintire statuii feline

Raiul uitat

Fraze plantate prin rădăcinini obscure
himera doarme subt un clopot
trecutul scoate cioburi de statui

fantezie rebelă luminând dansatoarea
ciocârlii în cântec aştern iarba pământ
uitări zidesc sufletul zilei de mâine
dorinţi se călesc peste fulger
galopul înnoadă înţelegeri pe inimi

vinde cămaşa miresei

în jocul de zaruri
pe-un şarpe de-argint

Zenit

Albastră vrajă înspre valuri
urechea scoicii taina mării
trecută prin şoaptele îndepărtării
câmpia nisipului
netezire de paşi depărtaţi

privirea soarelui tomnatec
îmbrăţişată-n vorba pietrei
vise-au vestejit în catarge
cupidon scapă arc din săgeţi
regăsind ecoul verii
iluzii înmărmurite
leagănă sânul depărtării
înspre o altă vară
din zenitul nepăsării

Şoimi

Însângerată armură de-asfinţit
cerne-n castanii trişti
frunze îndoliate
pierdute supreme cântări
fruct curtezan surâde
profanării temutei foame
drumul armoniei
neştiut pierdut în aripi
sobrietatea tăcerii
împrăştie nori de vise
călător triunghiul negru
desparte orizont de cer

saltul de aripi
taie suflarea de-aproape
arşiţa incoloră
despică bolta depărtărilor
din tăriile naltului
răzbat strigăte de şoim
cânt îngheţat
pe aripi de vedenii

Cuceritor

Vulturul respiră aerul
apoi începe cerul
curcubeu peste templul zării
acoperă-n țipăt fluierul
cântec tainic
taie lumini în fulgerul ochiului
vânturi reci în gheară
suspinul foamei din cuib

măreţia vulturului încântă
sufletul trist şi obosit

respiră aerul
apoi începe cerul

Ivirea

Viaţă risipită-n flăcări
sângele ierburilor doarme
sub putezirea frunzelor
du-su-s-au luminii să ne-ntoarne

stejari în crângurile morţii
ochi pietre de moară macină
imaginarul puls al prăpădului

şi atunci
moartea înverzirii
respira nume de frunze
fructe flori

încolţiseră-n jar
priveau prin scântei
mereu schimbătoare
şi paseri zvâcneau
spre departe departe
să cânte prelung
uitarea...

Hibernalitate

Aşteptări tăceri mările sângelui
săgeata de graţii ţinteşte verde mort
călătorind visul pe maluri de cenuşă
filonul şarpe de aur târăşte spre suiş
scobeşte-adânc în miez de diamant
ruinele iubirii ascunse-s
sub zăpezi fără cruce

Picturi

Târziu pictură toamnă
zgomot rătăcire îmbrăţişări
foşnirea crengii uscate
o vorbă ştiută doar de ea
zidiri de arbori înfruntă zidul tainei
inima codrului tânguie plecările mierlei

glasul rătăcirii sinelui
deschide rânduirea liniştii

înalte respirări ale frumuseţii
murmură-n plete curgătoare
noaptea ielelor
strigăt sângeriu pe portativul pulsului
vântul stoarce esenţa anotimpurilor
aşteptând bruma

codrul farmakon
în braţe îşi strânge forma

aroma

Hronicul pustiului

Respirațiile penumbrei
uşoară vecinătatea treziei
sânul zilei tremurânde
trăiri zgomotoase

zâmbet îngeresc de copil
adormit în munți de fân
brațe nevăzute-i aşteaptă
deşteptarea

căderea soarelui
pierde-n pulberea luminii
cristalul dungilor de raze

compas şi echer clădesc
forma uriaşei îmbătrâniri
siluete palate mişcătoare nisipuri
piramide tumbale trepte în soare
carcasele osuarelor forme cenuşii
năluci uriaşe pe cadranul boltit adormind

pământul ars arată chipul Cleopatrei
grămezi de aur vând clipa ferice

ritualul frumuseţii
întoarce hronicul pustiului

plătind cămilarului
zece ţechini

Sete şi pustiu

O crăpătură în Tofet
suicid aplauze țipătoare
se-ntrec în urletul lui Saturn
devorându-şi fiii

pe-ntunecată smoală
lunecânde două pietre
izvorul clar prinde lumea
înlăuntrul nămolurilor
filon de aur în putreziciune

moartea fântânii e setea gutuii
flori vestejite scriu pe ghizd
asfințitul speranței

uscaţi ochi trecătorului
apropie eşafodul:
ciutura încremenită-n vremi

Răsplata pustiului

Piramide arse nisip
cioburi de zei împietriţi eroi
n-ar trece de-un os hioid
Achile arde-n vânt vulnerabil
beţiile vinurilor de nisipuri
visând la prima-i dintre şapte vieţi
când medita acasă-n burta stâncii
gerul arsurii în călduri maternale
atomi fecundează ideologii
rotiţi în pântecele faraonii
până la margini orizontale
stafii îmbălsămate-n orgii
până la marginea mea de nisip
până la marginea mea de-asfinţit
pornirile mor pe-aiureală dospite
gheaţa uitării căleşte arterele mâine
Adam roade oase albastre
mocneşte lavă topită-n coastă
din cenuşi risipite

răsplată nimicului
mereu înzecit

Nimic pe întunerec

Despart o lume nouă de nimic
am îngropat fereastră-n aripe de îngeri

ah! n-aţi ştiut a mă iubi!

a înnoptat un înger sub cerul gol de-albastru
pe gânduri şi inimi
voinţa-i curcubeu
în vene zboară ageră clipita
oceanu-i tunet clopot peste lumi
spirala trăsnet punct de formă pură
lumină despicatele fâşii
drumul pierdut se taie
în cornul lunii

sloboade frâul
urc gânduri spre nimic

Tu vânt

când cald o adiere blândă
răcoritor când însetaţi te cheamă
când un vârtej pe creangă la furat
alt-dată eşti turbat
mocneşti furtuni

nu te-a sleit mâhnirea de copil
surpata-i universul lui de visuri
nici amarul gând de marinar
c-ai rătăcit scrisorile-n răspunsuri

e noaptea în care ai muşcat amnarul
şi viaţa focului urcat-o-ai pe-acoperiş
pe-obrazul ochiului scris-ai deznădejdea

nebunule
te-au despicat doar stânci
oprind cu talpa lor furia-ţi oarbă

răsunetul adună-n raze amarul
smoală-otravă sorbe-o
mori
făr de suflet culcatu-te-ai
sub grinzi de valuri

Prea timpuriul

a-ngheţat şi steaua
frig nu se-arătase

stemă ce arde carnea iubirii
înfiorată-n dor
zidit în veac de friguri
iubirile străpung
arătarea gerului

zorii scrâşnesc omătu-n tălpi
mijita ninsore licără-n podoabe
ghirlande rătăcite-n frunze moarte
petale-ngheţate aştern văl mormântiu
trandafiriilor ce-au răsărit de ieri
dansaţi în faldul în miasma
aprilului astăzi netrezit

sub roba cenuşie
sub somnul iederii
sub ziduri şi zidiri

Fără surâs

De necântat floraru-ndoliat
suflarea graiului i-a vestejit
în imnul primăverii fără muguri
zenitul desfătării mărturisea plecarea
des-facerea sfârşeşte-n zi de primăvară
căderea soarelui – încoronarea devenirii
a-mpăcat rostirile sfârşirii
şi atârnarea gerului în crengi
rupe închide frumuseţea
la poarta de intrare
a frigului

presimt răsuflări logodnele naturii
preafăgăduitoarea revenire infidelă
desăvârşită-i vremea de îngheţ
grabgnică vestejirea roadei floarei
miracol înlănţuit de nefiresc
revine-nlăuntrul cercului fiirii
mila căldurii cerută-i în van
carnalul primăverii-a risipit
sămânţa-n vestejiri
împovărate nopţi de brume
jinduiesc în aşteptare
la tinereţile din zile

Îndoieli

Pasăre neagră lunecând luna
inimi aprinse pradă îndoielii
suirea sufletului afundat
în hotarul norilor se leagănă
cifrată scrisoarea luminii
în braţele vălului străveziu
zeițe mirese ademenesc visătorii
vraja întrece noaptea codrului negru
cu noaptea-n cap cerşesc prin frunze
lumina împletindu-şi verzile iederi

mai pâlpâie făclia torţei aplecate
de-o altă îndoială zâmbesc

meri în floare...
privighetori în aur...

Omul-pasăre

Tremurătoare pradă a visării
zbor-nalt
umbrar speranţei

cânturi

om-pasăre
zâmbet cuvânt de dor
îmbrăcând straiul soarelui
pe aripi se topesc note-silabe
împreunând pulsul gândurilor

ploile chemate

vorba mamei
ea născându-ne vorba
revarsă-n simţiri înflorite
pe-un lac de trăiri

rostesc în ascuţişuri pure
netemătoare însuflețite
înnobilează
aripa iubirii

Iubirile se fac un lac

înspre mine-ai păşit pe ape
izvor în care-ai înotat sub apa mării
tălpile plesnesc plăcera nisipului
dorința-i ca o pânză pe apă
peste deal o pajişte iubirii

naufragiați pe paiul de salvare
se-aruncă banul aur dintre noi
fără dorință de câştig
scânteieri răzlețe în aer
imprevizibil desăvârşit armonios
orizont pierit în bătaia apusului
regina nopții împărățeşte
tremolul parfumurilor
transparență inefabilă a petalelor oarbe
rece-i frica pângăririi prin timp

înfățişarea profetică a nopții
scânteiază-n catapeteasma bolții
încă respiră în vis
emanația vieții

Natura

infirmă păgânătatea privind spre cer
a-mpreunat crengi cu degete de frunze
de-ar fi acesta altarul iubirilor ascunse
şi zeii i-ar chema-n cetate
sub pletele răchitei
şopteşte râu-n strălucirea pietrei
în arc de cerc înalţă cupidon
paharul năluciri-i plin
urcuşul răsăritului opresc
miresmelor pe braţe

adoarme pacea-n roua de săruturi
de-ar vrea Apolo să reverse-n lume
tinereţea-i regină
şi duhul rege-al poeziei
mlădiate-n sclipirea sălciilor
raiul ar fi mai mult
în oglinzi convexe
descriind frânturi palide
închise-n cercurile apei

ca ochii tăi verzi sângerează
un cosmos
uimitor infinit sferic
iluzii optice clădesc umbre
amintirile cerşesc memoriei zeilor
evul dorinţei-regină
cea care-a-mpărățit noaptea.

Dans

Răsunet într-un dans barbar
ritmul etern chemând altă chemare
veanea o rochie înmiresmată

visul a-mpletit un simplu ritual
dansarea... sufletul peste hotar
în suflet
înluminare de nuntă mută.

Amintirea şi ziua pierdută
imaginea descumpănirii
moşeşte metafore
cum veacul clipei
naşte visarea

cum mor iubiri
venite din priviri
săltate de săruturi
tăcerilor căzânde

beznă, chin, nemărturisire

să fiu Doamne dans
să-mi cânt iubirea pe neauzite
în noaptea fluierată de greieri
de nu....

aruncă-mă-n albastru

arată-mi delfini

Luciul Veneţiei

Timpul gălbui roade cristal pe oglinzi
bijutierul a-mpreunat două lacrimi de-argint
Veneţia lunecă-n unduiri
gondole-n nuanţe chihlimbar
crapă-n ţăndări luciul Veneţiei
din lavă cresc făpturi
ivite-n razele lunii
bijuterie vicleană
Zâna Morgana

ochi-smarald al iluziilor
primăvara obrazului încadrată-n
efluvii de bucle
brodează linii negre pe sânul gol

fermecători colibri pe sfârcuri
braţele gondolierului tresar
floarea frumuseţii femeii înţeapă sufletul
în ghimpii ironiei surâd
ochii furaţi vrăjitorului Merlin

Podul miresei

Pragul bolţii înfloreşte-mbăiat
în albia nopţii între somn şi stele
veghează ape fierbinţind raze selenare
trosnind jarul ascunselor flori
chihlimbariul lunii

pe roiuri de lumini
candelabre antice
în penumbra arcadei bolţii
muza lirelor îndeamnă spre ode
pe drumul regalei linişti
mireasa lebădă

sonorul verighetei lunecă
-n cupa plină-ochi
prietenia aprinde cuvinte
profetic serafim – Amor
inima bate sfiala infinitului

nici roua nu mai mişcă
în Raiu-ncremenit
coboară podul mişcător

Iubire!

Trecut

Spălaseră ploile uitării
atomii amintirilor risipiți
gândul străbate cât mai îndărăt
poate spre acolo unde-am rămas
nu de visări ci de uitare
prinşi de păianjeni uriaşi

imaginaţia sugrumă verbul a iubi
fulgerul luminează de departe
sfârşitul metaforei
în urmă...
întunericul nedumeririi

înotăm pe valul anilor
în furtuna de pronume
doar noi doi am rămas
strânşi de un nor

*I*nspirației

Înflorise indiferența obişnuită
în cutele grandiosului masiv
tăind aerul albastru sever

zi-noapte noapte-zi

ne-oglindeam în tăceri
în nudul pereților stâncii
ridat numai de sclipiri lunecate
inelului nuntirii

înăbuşe îndrăzneala destăinuirii
povestea nu-i mai frumoasă
ca apusu-n pojarul spumei de valuri

apa fără poveste
loc al întristărilor
marea fără eroi
singurătate
viața fără noi
cine ştie...

corăbii-sicrie cu amintiri
purtând prin porturi tristețea

alungă întâmpină umbre stafii

cu popasu-n suflet marinari
suraţi ai galerei sclavi călători
culcaţi în umbra cârmei
apleacă vremea
înspre arcul stâncii
în pletele valului alb

amurgul nunţii noastre
urcă-n ceruri

La trei ierarhi

Oglindă ştearsă a apusului
între ridurile nopţii
între jertfă şi euharistie
turla zid al credinţei
duhul fereastră a bolţii
noaptea mâncată de greieri
prin geana cântului isihasm
tânjeşte răspunsul inimii de linişti
în freamătul căinţei
fecioria credinţei
pe muzici sortite fericirii
în coroane de aştri
în cuiburi de note
de zile
de vântul veacului
de singurătate

Proiecţie

Cristalul oglinzii
reflectând urâţenia
în murmurul cioburilor
parc-ar fi rănită prin suflet

frază erotică
diamantul ce despică
portretul femeii
fără riduri în voce
fâşia ramei cade panglică
pe umbrele obrazului
ochiul sângerând felinar
sapă-n malul orbitei de gheaţă
clopotul cunună bolta nopţii

viaţa luminii
trăieşte moartea
nesfârşitei adâncimi

viaţa focului
trăieşte moartea ramurii
ce cântă numele frunzelor

viaţa formelor trăieşte
moartea umbrelor

pasul zbaterilor inimii
porneşte pustietate

Ploua cu soare

Ritual al iubirii
doamnă stingheră
în adormită veghe
luminând înălţarea
trandafiriu ţi-a sângerat călcâiul
un ghimpe ne-o povesti visarea

şi vai...
sub ochii tăi cum naşte dorul
pe piatră pe frunze pe ape pe aer
pe trup arcuit culcat peste marmuri
voal străveziu ţine umbra
braţele goale
sânul deplin
razele scriu atent
gravor în fildeş
picuri înfioraţi luminii
boarea caldă
zvântată de gânduri
rouă trandafirie
pe umerii obrajilor
urcă lumini de graţii
un zâmbet - enigmă
daltă pe luciul marmurii

nu străbate orice-ntunecime
şi vai...
numai nebunul
privind-o
n-ar mai vrea iubirea...

să spună
că piatra nu-i duioasă

Moartea bulgărelui de zăpadă

Aruncat prin genune de vulcan
curgere fără liman
castă obscenitate
nu murea nu trăia
reexistenţă singurătate

dimineaţa bulgărelui
fraged ca un măr tomnatic
oglindă de gheţuri obraji
lunecă parfumul flăcării

oglinzi deformate
flori de gheaţă-au plecat spre...
ştie Domnul ce dumirire

până la altă adâncime-a tristeţii
ce gheaţa n-a cunoscut-o vreodată
speranţa târăşte secundele
orologiului în cutia Pandorei

Un alt om de zăpadă

Ochi de cărbuni aprinşi în tigva goală
cocoaşă pe urma gâtului
stafie clădită
din joaca sferelor de gheaţă
lumina stâlpului asudă ţeasta
un strop de suflet n-ar trecea
umeri plecaţi sfărâmă clipe
în colţi gălbui şi-n buze negre

suflare ce-ai rămas în gheţi şi-n plumb
zadarnic ceri zilei ce a uitat în noapte
zăpada-i mucegai şi flori de pietre
şi susur clipocit în bălţi mâloase
şi lilieci bezmetici zăpezilor chemaţi
ca visătoare fulguiri de doliu
şi ornament pe oase flori şi cremeni
turbarea vântului loveşte-n noapte
lumini-galopul ne-ninsorii

avalanşă viaţă
starea pe loc

Calul de foc

Se-alege-un singur nechezat la starturi
coama pipăie aripa vântului
şiroaie de spume ţintesc admirarea
freamătul clipei dansează-n glezne

e dornic lornionul
să-i prindă chipu-n ramă
se-ntrec în licitații
vânzători de preţuri
cum zornăie arginţii
pe frâul de mătăsuri

acolo unde calcă
e aur în pariuri
secundele în zar clipesc
cabrate peste salturi
nobleţea-i mantie regală
copita-şi scpără ura
pe veşnicia robiei.

Ochiul din foc

Ochi lucind pândesc în crucea cerului
câmp flori şi cenuşi
săgeţi de lumini descriu cercuri
concentrice pe umerii răniţilor
soldatul strigă în mască:
„să mai ajung la nunta mea
un sentiment pentru un cal...”
o tigvă alături şopteşte amar:

„pe nechezatul mamei...
am fost cal...”

dar necuratul-spadă un zeu al răzbunării
mi-a-mpodobit sfârşitul în coamă şi copită

că nici de cer nici de pământ nu-s azi
nici de-aur nu-s dar nici de frunză
misteru-mi luminează-un gând
mireasă-mi e apa ce visul mi-l adapă
şi-i hrană a câmpului fără hotar

pe oase înflorinde

ce nu mai ştiu nici ochi nici salt
ce nu mai au nici nechezat nici ´nalt...

nici tu...

pleacă acum încalecă pe timp
sfioasă lumină în drum la răscruce
ducând prin labirintul iertării
mereu la început de înserare

Singurând

Amprentele toamnei
stejarul singurând
singurul el singurul care
nu-şi ştie zenitul
singur el poate să-ntoarcă
lumea moartă în cea vie
nefericirea să mai aibă-un nume
când sentimentul îl dezleagă
singuratic arbore al suflării
agăţat de paştele toamnei
aplecat spre galbenă iarba ei
terminând ultima cină

ţărâna încă respiră
arsă-n uleiul miezului nopţii

toamnă
doamnă decepţie iluzie
mai ezită ceva din secundă
pe drumul vânătorilor de frunze

machiavelism sălbatec
orchestra nebună din
olandezul zburător
zburând până la capăt

Lumina

Atomii răsfiraţi la azimutul zilei
roua sperie nedumeririle
tăiatul din cer aşteptat nadir
suflare nu-i pe ziua venirii
decât o ploaie stol
cânt privighetori fecioare suple
înaltul ridică lumina-n culoare

cântu-a animat în dulcele mierii
ulmii doinesc sfânta bucurie
pe capăt de lume
palatul verdelui codru

e-atâta miracol în soare
că vindecă-ntr-un surâs
şi ochii prind să doară

Aşteptare

La clipitul zorului
troian de cer căzut peste zare
roşiatică flamură pe orizont
unde te ridici să luminezi?

vino, lumină
dar vino-mpreună
cu caldul cu cântul
cât verdele-mi bate
-n crengile aorte
cât frunza-şi pune
pecetea de umbră
în clipa realului
de feminitate

şi bate-mi în fructul
necopt al doririi
şi-n dorul fără durere
vino !
dar vino
doar tu...
fericire ?

Frământări

Crispat de netihnă
timpul se-mplină
şi-i gol
când şi-a-mplinit odihna
apa trudită-i mereu în schimbare
la stânca tihnită cioplind alte chipuri
şi focul flămând vindecă răni
ce-astupă gurile în visuri de iad
giganţi de cenuşi nasc din lavă
şi aeru-n goluri respiră impurul
înghite miasme bolnave

umbra bătrâneţii
îmbracă umbra poeziei

când graţia-şi priveşte
intrarea în moarte